

Dag 236 – dinsdag 20 augustus

Ik werk opnieuw thuis vandaag. Lagun is blijkbaar wel gerecupereerd van het weekend want hij hangt het heel fel uit met Yana. Ik word er eerlijk gezegd een beetje horendol van maar laat de 'kindjes' even betijen. Over de middag stop ik ze alle drie buiten in de tuin om binnen eens goed te kunnen kuisen. Het is nu toch mooi droog weer buiten.

Lagun en Darko parkeren zich stante pede aan het raam. Na een tiental minuten begint Lagun zelfs aan het raam te krabben. ToeEEEEEEEE... alsjebieEEEEEEEEEF... ik wil binnen!!!!

O wee... mijn ramen komen er nogal voor. Met het zonlicht erop nu, zie ik pas hoe erg de schade juist is. Ach ja, hier wordt geleefd nietwaar. Na een half uur valt de mannen hun frank precies dat ze eigenlijk wel een leuke tuin vol speelgoed tot hun beschikking hebben en geven ze mijn ramen even een rustpauze. Oef. Intussen kan ook de vloer binnen in huis mooi opdrogen alvorens ze die weer in een recordtempo mogen bedrukken met hun voetjes.

Sinds Lagun de doos met glasscherven met braadjus in de berging heeft gevonden, kan ik niet meer in de berging komen zonder dat hij probeert mee te glippen. Dat is deze namiddag niet anders. Maar nu heb ik die ruimte ook Lagun-proof gemaakt. Jammer hé vriendje. Hier valt niks meer te rapen... Toch niks dat echt gevaarlijk kan zijn voor jou – voeg ik toch maar snel toe voor hij zijn creatieve geest de vrije loop laat. De berging ingaan is natuurlijk wel veel makkelijker dan de berging terug uitgaan. Vandaag is Lagun met geen stokken te overtuigen om terug in huis te gaan. Tja, deur dan maar dicht en bezin daar maar wat op je eentje dan...

Na een aantal minuten stilte maak ik me toch wat zorgen. Zou hij dan toch iets hebben gevonden om te mispeuteren daar? Ok, dit wedstrijdje mag hij winnen. Ik ga kijken. Het enige dat ik aantref is echter een doodbraaf platjasje dat geduldig (en überzielig) voor de deur ligt te wachten en meteen recht springt wanneer hij me ziet om me kwispelend te vragen of hij nu toch mee mag naar binnen. Smelt.

Dag 237 – woensdag 21 augustus

Oh wat een pijnlijke nacht. En een nog veel pijnlijkere ochtend. Ik weet niet wat Lagun heeft gezien of gehoord maar hij vond het blijkbaar de moeite om om vijf uur deze ochtend te beginnen blaffen. On-op-hou-de-lijk. Ik wilde niet meteen gaan kijken omdat dit niet klonk als een echt dringend blafje maar ik denk dat de burens klaar zijn om me te lynchen. Nu... ze mogen want zoals ik me geradbraakt voel momenteel, maakt dat toch niet veel meer uit. ;-)

Ik ben in een humeur. En Lagun ook precies. Het wordt een van die dagen...

In de trein hebben ze precies het tapijt en de zetelbekleding onder handen genomen. Alles ziet er diep gereinigd uit. Zo is dat hoopje overgeefsel van maandag ook helemaal vergeten zie. ☺

Lagun's neus doet overuren in de trein. Hij is niet rustig te krijgen deze keer. Tja, wat zal die toch allemaal ruiken natuurlijk nu?

Het wordt een rode draad voor vandaag: onrustig puberaal gedrag. In het bureau bespringt hij Patrick voortdurend en vliegt hij een paar keer aan mijn stoel vast.

Hij haalt een touwtje helemaal professioneel uit elkaar en verdeelt de restanten draad over het hele bureau. Hij stormt de gang door op weg naar de spiegel. Duikt elk bureau en elke vuilnisbak in en bijt in mijn handen wanneer ik een speeltje vasthoud. Zucht... denk dat ik hem vandaag beter even negeer. Er komt vandaag ook veel werk binnen dus ons buiten gaan afreageren over de middag zit er ook niet echt in.

Iets na de middag komen drie onderhoudsmannen het tuintje binnen waar ons bureau op uitgeeft. Lagun wordt gek. Hij stormt heen en weer tussen mij, het raam, Patrick, het raam, mij ... Joehoe!!! Er zijn daar speelkameraden in de tuin! Ik wil ook! Ik wil ook! Zien jullie dat niet?!

Om hem wat af te leiden, neem ik hem mee – zonder leiband, niet mijn beste idee – naar het tuintje aan de receptie. Die mannen zijn daarnet in dat stukje gepasseerd weet de receptionist me te vertellen. Lagun gaat hun werk alleszins heel nauwkeurig gaan bestuderen. Elke cm² wordt afgesnuffeld.

Ik lok hem terug binnen met zijn oranje touwtje en hij komt maar al te graag spelen met Gunther. Tot hij plots helemaal bevriest met het stukje touw in zijn mond. Wat zie ie nu? Zijn spiegelbeeld in de kast? Dat heeft hij al honderd keer gezien en nooit heeft hij zo gereageerd. Hij laat het stukje touw op de grond voor zijn voeten vallen en begint maniakaal te krabben aan de kastdeur.

En dan zie ik het: hij denkt echt dat er een andere hond voor zijn neus staat met een leuker speeltje en heeft het op het spiegelbeeld van zijn touwtje gemunt! Beestje toch... Gunther en Michele van het onthaal komen niet meer bij – en de examenkandidaten die inmiddels binnenstromen doen lekker mee. O jeetje... moet ik zo meteen die mensen allemaal passeren met een losgeslagen puber zonder leiband en ongewapend? (Ik heb zijn snoepjes in het bureau laten liggen...)

Dat belooft.

Gelukkig heb ik wel een stuk van het touw mee dat hij heeft gedemonteerd. Ik kan het gebruiken als leiband. Zo gedacht, zo gedaan en we zetten aan. Meteen wordt duidelijk dat ik er goed aan heb gedaan om dat touwtje vast te maken want zodra we de balie van de receptie verlaten, slaat Lagun links af in plaats van rechts en trekt hij naar de wachtenden op de zetel. Zij kijken allemaal verwachtingsvol en zouden het precies niet zo erg vinden dat hij zou komen dag zeggen. Sorry folks, dat kan ik niet maken. Onze kleine vriend is al zodanig sociaal dat hij overal en altijd tegen iedereen dag wil gaan zeggen.

Dag 238 – donderdag 22 augustus

Vanavond gaan we nog eens echt trainen. Het is groepstraining met Canisha. Lagun is erg in vorm want Darko en Yana hebben de hele dag op hun luie kont gelegen binnen in huis omdat ze niet in de regen wilden buiten. Onze kleine vriend barst van de energie.

Gelukkig had ik nog zware ammunitie liggen in de diepvriezer: kippenhartjes. Mmmm. ;-)

Het is al moeizaam toekomen aan het Centrum. Katrien staat net buiten met Eager, Xena loopt vrij rond, en er ligt een grasperkje voor het Centrum. Wat heb je nog meer nodig om uit de bol te gaan?!

Het verbaast me eigenlijk dat zijn halsband het niet begeeft, zo hard trekt onze kleine vriend vandaag. Als een kloeke geitenbok rukt hij aan de lijn. Ik blijf staan zolang hij dat doet maar het kost me wel enige moeite. Jeetje, Darko met zijn 45 kilo trekt minder hard dan dit kleine grut.

In het Centrum mogen alle honden gelukkig eerst even los van de lijn en mogen ze spelen. Het gaat er best hard aan toe.

Onze eerste oefening wordt uiteraard elk onze eigen viervoeter bij ons te krijgen.

Daarna starten we meteen met iets nieuws: springen. Er liggen twee paletten klaar met een plank op en we moeten komen aangewandeld en onze hond erop en erover krijgen. Lagun en ik zijn proefkonijn. Ik kom in een stevige pas aangestapt, denkende dat ik Lagun zo geen keuze laat, we komen aan het obstakel... en Lagun gaat er mooi naast. Hm. Poging twee. Zelfde scenario. Poging drie, Lagun snapt het echt niet wat ik wil. Dan maar eventjes lokken; ja dat snoepje dat volgen we door berg en dal natuurlijk, Lagun springt onbevreesd op de paletten. Flink spring! Hij begint te kwispelen en iets zegt me dat hij het al door heeft. En ja hoor, we doen het nog twee keer, zonder lokken deze keer en telkens springt hij zonder aarzelen erop.

Na de paletten ligt een oefenparcours klaar voor ons dat we vrij mogen doen. Er staat een rolstoel waar we de hond moeten leren onder te liggen. Nu, ik heb wel lange armen – maar toch schieten ze te kort om vanuit de rolstoel Lagun met een snoepje onder mij te lokken. Het wordt een hele bedoening en ik slaag er maar half en half in. Dit zal ik beter nog wat oefenen met een gewone stoel.

Vervolgens staan er kegeltjes waar we met een 'on y va' moeten tussendoor laveren. Geen probleem voor Lagun. Hij doet het hele parcours foutloos. Ook de knie op het einde die we vanuit de rolstoel moeten vragen.

Wanneer iedereen klaar is met de oefeningen, worden er dweilen aangebracht. Huh? Wat hebben ze nu weer voor ons in petto?

We moeten onze honden vragen om een geldstuk op te rapen. Excuseer?! Ja vanop de grond is dat te moeilijk... maar een dweil zal het gemakkelijker maken of wat?! Ik heb schrik om aan de oefening te beginnen. Wat als Lagun het stuk van 50 cent inderdaad kan oprapen en het dan inslikt? Het zou me in de eerste plaats al verbazen dat hij er interesse voor toont. Nu ja, op goed geluk dan maar. Ik houd alvast een snoepje in de aanslag om te ruilen voor het centje.

Ik vraag Laguns aandacht en gooi het stuk van 50 cent op de dweil voor me en zeg *fetch-apporte*. Lagun duikt meteen met zijn snoet de grond in en in een mum van tijd heeft hij het centje opgeraapt. Ajsemenou!!! Flinkerd! Ik presenteer hem als de bliksem mijn snoepje en hij laat het centje los. Oef.

We doen het nog een paar keer en telkens raapt de kleine man het stukje probleemloos op. Joepie! Ik blijf toch van de ene verbazing in de andere vallen met die viervoeters.

Volgende op het programma: we gaan allemaal los van de leiband door mekaar lopen met een 'on y va'. Pfjew... wat zijn we toch sadistisch vandaag. Maar ik heb er vertrouwen in. Hier in de hangar is het ergste wat er kan gebeuren, toch maar dat Lagun een van zijn vriendjes uit zijn concentratie gaat likken. Geen auto's om hen te overrijden wanneer ze afgeleid over de weg een vogeltje achterna stormen bijvoorbeeld. Maar ook dit gaat heel lekker. Ik verlies Lagun maar twee keer heel eventjes.

De trouwe lezers weten ongetwijfeld al bij wie... ja hoor: bij Eager. Soort zoekt soort, ras zoekt ras. Ongelooflijk toch.

Om de training af te ronden, houden we een wedstrijdje voor gevorderden vandaag. Lagun en ik worden ook al bij de gevorderden ingedeeld. Slik. Ik herinner me nog dat we daar allebei als broekies stonden toe te kijken hoe de groten het echte werk moesten doen. Nu zitten we zelf bij de groten (en voelen we ons eigenlijk heel erg klein, ik dan toch).

De zes gevorderden worden in 2 groepen verdeeld en we moeten elk achter elkaar in een rij gaan staan. In ons team staan vooraan Diane en Xena. Zij is wel de demohond en kent de oefening door en door maar ze is het niet gewoon om voor Diane te werken dus evident zal het niet wezen. Op de tweede plaats staan Dominique en Loki en dan komen Lagun en ik. De bedoeling is dat we onze hond vanaf een kegel heen en weer sturen om een voor een de drie gsm's te halen die op 5 meter van de kegel liggen. Hebben we de drie toestellen, dan moeten we die als de bliksem zelf gaan terugleggen en is het aan de volgende. Het eerste team waarbij alle drie de honden de drie gsm's hebben teruggebracht, wint. SLIK!

Lagun heeft nog nooit een gsm willen oppakken. Laat staan dat ik hem kan vooruit sturen om er drie te halen! Ik verontschuldig me maar al bij voorbaat bij mijn teamgenoten maar zij hebben er ook alle begrip voor dat Lagun de junior is en het misschien niet zal kunnen.

Dominique raadt me wel aan om me zo te positioneren dat Lagun Loki en Xena kan gadeslaan. Mja, baat het niet, het schaadt ook niet hé.

Zodra Xena uit haar startblokken schiet, begint Lagun al te kwispelen. Hij weet nog niet wat er gaande is, maar hij heeft er zin in. ☺

Het mondt algauw uit in chaos. Xena weet niet goed naar wie luisteren en loopt af en toe naar Gerrit. Eager uit het andere team komt onze gsm's halen, Loki wil zichzelf een trip besparen en wil twee toestellen tegelijk in zijn snoet nemen (wat hem zelfs bijna lukt! ☺) en dan is het aan Lagun en mij... omdat het voor Lagun de eerste keer is, mag ik wel met hem meelopen naar de gsm's om ze aan te wijzen en "fetch-apporte" te zeggen. Zodra ik Laguns leibandje af doe en enthousiast de eerste passen naar de gsm's zet, stormt het kleine grut al de juiste richting uit. Zonder aarzelen pakt hij een gsm op en brengt hem naar mij. Ok, hij geeft em niet mooi in mijn handen en laat hem keihard vallen voor mijn voeten maar hij krijgt toch lekker een snoepje! En hop hij vertrekt al voor de tweede! Mijn ogen vallen uit hun kassen. Wat een kanjer toch! Hij werkt de oefening af alsof hij nooit iets anders heeft gedaan en eigenlijk hé... eigenlijk vind ik dat hij de grote winnaar is van deze match. Bravo lieverd!

Dag 239 – vrijdag 23 augustus

's Ochtends komen we Ben en Gunther tegen aan de receptie op weg naar de keuken. Het zijn twee van Laguns grootste fans en het kleine grut gaat uit de bol. Joepie! Twee die willen spelen. Maar het lijkt er al snel op dat het enkel die tweevoeters zijn die willen spelen. Lagun gaat al na een tweetal minuten aan de deur zitten te kijken richting ons bureau. Oh maar ventje toch, heb ik je zo geconditioneerd al? De laatste tijd hebben we niet veel volk gezien op onze tocht naar en van de keuken en je bent het al gewoon dat er niet wordt gespeeld dan hé?

Of was het uit anticipatie om Patrick terug te zien? Zodra mijn collega arriveert, hangt het kleine grut aan zijn been. Lagun staat erg hevig. Wat een contrast met het rustige hondje uit de trein!

's Middags gaan we eten halen in de Exki. Het is er erg rustig en Lagun doet het enorm goed. Hij volgt me perfect aan de voet, probeert niet aan het eten te snuffelen, is heel rustig... We krijgen niks dan goedkeurende blikken.

En dat is nog niet het einde van Laguns uitstapjes. Deze namiddag is er een receptie in het Husa-hotel om de hoek voor onze bazin die ons binnenkort zal verlaten.

Het is mooi weer en de receptie wordt buiten gehouden, in een mooie omheinde tuin vol bomen. Laguns ogen springen bijna uit zijn kopje wanneer hij het ziet. Ik scan de buurt even af maar zie wel een aantal potentiële gevaren: 1. Tafels met hapjes. 2. Andere mensen aan tafels die niet bij ons horen. 3. Een lage tafel vol met opeengestapelde glazen. 4. Een poort met tralies waar onze kleinste collega wel eens onderdoor zou kunnen.

Ik durf het nog niet goed maar onze amateurfotograaf komt smeken en Laguns puppy eyes worden me wat te veel. Ok ok. Je bent nog nooit echt weggelopen van mij ook hé dus waarom zou je hier wel... ik doe zijn halsbandje uit en geef een *off you go*. Lagun schiet uit zijn startblokken ... tot aan de eerste boom op 2 meter van ons. Daar gaat ie zich parkeren en hij fixeert op iets boven in de kruin maar het is me niet duidelijk wat. Een eekhoortje misschien? We zullen het nooit weten maar hij blijft er wel zeker 3 minuten onophoudelijk naar staren. Grappig. Zo krijgt onze fotograaf natuurlijk geen actiefoto's. Ik probeer Lagun af te leiden met zijn rode piepballetje. Het lukt en ik gooi het weg. Lagun er achteraan ... voor toch zeker drie meter. Dan gaat ie weer volop in de remmen om te snuffelen. Tja, ik denk dat we even niets interessanter kunnen bieden dan wat de tuin aan geheimen onthult, enkel en alleen voor Laguns neusje. De speeches beginnen maar veel krijg ik er niet van mee want ik blijf Lagun maar zenuwachtig in de gaten houden. Als hij zijn neus te ver volgt of hij ziet een vogeltje aan de andere kant van het hek, dan ben ik hem wellicht kwijt. De zenuwen worden me wat te veel en ik roep hem terug bij me om hem aan te lijnen. Sorry kereltje. Maar we blijven wel op het gras staan. Even later wordt een groepsfoto genomen en de bazin vraagt of Lagun vooraan op de foto mag. Natuurlijk. Maar dan moet ik hem wel even aan iemand anders overhandigen want met mijn 1m80 hoor ik niet meteen op de eerste rij. ;-) Maryse is er ook, en die kent hij goed dus ik geef de leiband aan haar en ga iets verder naar achteren staan. Niet slecht om wat aan zijn verlatingsangst te werken ook lijkt me. Resultaat: Lagun staat op de foto, maar met zijn kont naar de camera natuurlijk. 😊

's Avonds is er een vuurwerkwedstrijd in Knokke en ik ga met mijn zus en de kindjes. Lagun heeft al twee keer een vuurwerk meegemaakt toen ie klein was (kleiner) dus ik zie er geen graten in en neem hem mee. De meisjes zijn in de wolken. Lagun mag tussen hen in op de achterbank in de Micra. In Knokke aangekomen, zoeken we een leuk plekje uit op de rand van de dijk, met onze voeten in het zand, en genieten we van een Australian ijsje. Lagun heeft al meteen een schare fans en rollebolt naar hartenlust in het zand. Nu en dan komt hij weer eens boven en lijkt hij wel een mummyhond die net is opgestaan uit zijn zandgraf. Het nieuwe halsbandje dat ik gisteravond heb gekregen tijdens de training, schiet even los tijdens zijn heftige spel. Maar geen paniek: Lagun blijft toch mooi staan en is zich van geen kwaad bewust. Ik krijg het zo weer rond zijn halsje.

Traditioneel worden er tijdens het kwartier voor de start van het vuurwerk al enkele pijlen afgevuurd. Ik zie er eentje komen en ik profiteer ervan om Lagun een kippenhartje te presenteren wanneer de pijl knalt. Hij schrikt wel even, da's maar normaal natuurlijk. Maar neemt evengoed het lekkers uit mijn hand dus echt stress is er nog niet. Bij de twee aankondiging, zelfde scenario maar hij trekt zijn oortjes naar achteren en ik zie een verwilderde blik opkomen. Hij kruipt al spontaan tussen mijn benen met zijn poep. Ok mooi, zo kan ik je beter vasthouden mocht het van doen zijn. En of het nodig is!!!! Het vuurwerk barst los en Lagun weet niet waar hij het heeft. Hij is doodsbenuwd en tracht uit alle macht weg te komen van dat lawaai. Oh neen toch, wat heb ik nu gedaan?! Mijn zus en ik hebben alle moeite van de wereld om hem in een houdgreep te houden. Het nieuwe halsbandje is er ook niet voor gemaakt om een panikerende hond tegen te houden. Ik word helemaal opengehaald. Dat zal mijn verdiende loon dan maar wezen zie. Ik zie bijna niks van het vuurwerk en zit mezelf de hele tijd te verwensen omdat ik mijn lieverd zo iets heb aangedaan. Zijn hartje gaat wild tekeer tegen mijn arm, maar na een tweetal minuten geeft hij zich min of meer wel over en laat hij zich hangen in mijn armen, met zijn kopje in mijn oksel verstoppt. Ik zit helemaal scheef en verkramp en mijn rug doet pijn maar als deze houding hem steun kan bieden, waarom niet dan hé. Zodra de laatste knal is gelost en het volk zich begint recht te stellen, komt ook onze kleine man terug piepen. En op slag ontspant hij zich. Na amper een tiental seconden lijkt het wel alsof er nooit iets is gebeurd en begint het kleine grut opnieuw te spelen met de meisjes. Jawadde, als wij mensen ook zo zouden kunnen herstellen van onze trauma's. ;-)

Achteraf wandelt hij enorm flink mee met ons tijdens de exodus van duizenden mensen die terug naar hun auto proberen te raken. Het moet indrukwekkend zijn om op zijn hoogte te lopen tussen een wirwar van gehaaste benen, huilende kindertjes en zakjes snoep die voor zijn neus bengelen, maar Lagun is er gerust in.

Het wordt een lange trage rit naar huis door de files maar Lagun geniet volgens mij van elke seconde: hij krijgt immers de hele weg terug streeltjes van Elena achterin de auto. Eventjes dekken de meisjes hem dicht met een dekentje. Schattig. Maar ik leg hen uit dat Lagun toch al meer dan voldoende heeft met zijn vachtje in ons volgestouwde autootje. De arme stakkerd ligt de ziel uit zijn lijfje te hijgen. De meisjes begrijpen het en overstelpen hem op een andere manier met hun liefde.

Dag 240 – zaterdag 24 augustus

Ik sta vroeg op vandaag. De viervoeters nemen het me niet in dank af en soezen de hele voormiddag door. In de namiddag neem ik Lagun mee naar Colruyt. Ik bereid me al voor en trek een jeans aan. Dat is net iets eleganter wanneer ik me moet bukken om hem op de rolband naar de ingang te zetten. (We hebben nu eenmaal geen andere ingang in Drogen.)

Het is razend druk. Al die gezinnetjes die er een uitstapje van maken... Nu weet ik weer waarom ik altijd op vrijdagavond ging.

Wanneer we aan de rolband komen (tja, ik kan het ook geen roltrap noemen want het is een platte band) merk ik dat Lagun's zicht eigenlijk wordt belemmerd door de zakken aan mijn winkelkar en dat hij allicht niet beseft dat we het gedrocht naderen. Ik profiteer ervan en stap vastberaden door. Moeiteloos stapt hij mee met mij de rolband op! Onze dappere vriend staat zelfverzekerd naast me te wachten tot we boven zijn. Daar pakt hij nog een klein sprongetje om van de band te geraken

maar verder zie ik geen tekenen van stress. In de winkel zelf is mijn knapperd ook heel fraai. Het lijkt wel dat hoe drukker het is, des te braver (of des te meer onder de indruk allicht) de hond is.

Dag 241 – zondag 25 augustus

Vandaag is het de dag van het levend erfgoed in provinciaal domein Puyenbroeck. Canisha mag er een stand opzetten en Lagun en ik gaan helpen. Gisteravond was ik echter pas laat thuis van bij een vriendin en Lagun zet een ochtendhumeur op.

We hebben afgesproken bij Sabine thuis en Lagun herkent het al snel. Hij weet maar al te goed dat we in dat huisje zijn met die grote tuin met vijver, andere woefkes, eendjes, paarden, schapen, ... En Eager! Woehow. Sabines living wordt in een mum van tijd heringericht. De viervoeters mogen echter niet naar buiten om te vermijden dat we zo meteen vijf natte honden moeten inladen in de auto's. Lagun is het er duidelijk niet mee eens en krabt voortdurend aan Sabines ramen. Sorry!

Vlak voor ons vertrek, ga ik nog even naar toilet. Ik had niet gedacht dat Lagun het zou doorhebben want mijn ventje was zo druk in de weer met het oren uitlikken van de anderen maar achter me hoor ik plots panisch gekrab aan de deur. Aan die prachtige houten deur! Slik, ik ga hier nog in de kosten vallen...

Ze hebben helaas regen voorspeld voor vandaag maar we staan gelukkig in een grote tent samen met de andere Belgische rassen. Ik heb al stiekem spijt dat ik Darko en Yana niet mee heb maar ik verander gauw van gedacht wanneer ik de Mechelaartjes aan de andere kant van de tent hoor tekeer gaan. Jeetje. Dat wordt leuk als die elke keer de boel op stelten gaan zetten wanneer er een hond binnenkomt. Nu ja... het is me niet vreemd natuurlijk dat gedrag. ;)

In België zal je nu natuurlijk ook nooit anders zien hé. Elke dag bestaat de kans op regen maar wanneer ze dan effectief 90% kans geven van neerslag, dan valt er geen druppel.

Er komt weinig volk in de tent zelf op die manier en we besluiten om twee aan twee buiten wat promotie te gaan maken. Lagun is in zijn nopjes natuurlijk: overal gras en we zijn omringd door geitjes, eenden, kippen en koeien. Hmm... zou ik wel mee gaan flyeren... 't zal nogal een indruk geven als ik daar zo achter mijn hondje aan troon. Maar zodra ik van het gras afstap, valt Lagun wel in de pas. Zijn charmes werken wonderen en we krijgen veel aanspraak. Ik heb Laguns assistentiehondenslabbetje vastgenaaid aan een tuigje zodat het mooi zichtbaar op zijn rug blijft zitten. Lagun is echter geen fan van het tuigje om het met een eufemisme te stellen en ik vermijd het dus om het vaak aan en uit te trekken. Ik denk ook niet dat hij op deze manier beseft dat hij het jasje aan heeft en dus 'aan het werk' is. Er zijn zovele kindjes die hem toch oh zo graag eens zouden willen aaien. Ik sta het toe. Ik leg wel telkens uit dat het eigenlijk niet mag omdat hij een vestje aan heeft maar dat ik als zijn begeleider wel eens toestemming mag geven. En uiteraard laat ik niet na om te vermelden dat binnen in de tent onze jongste telg Xantoes zit te wachten om geaaid te worden. We krijgen veel grijnzende snoeten van de ouders te zien. Mooi gespeeld. ;-)

Tussendoor geven we nog twee demo's. Lagun is niet bepaald in vorm en veel kan ik niet tonen maar Xena en Eager geven gelukkig wel goed show. Lagun kan dienen als voorbeeld van een puber en het bewijs dat we met levende wezens werken en geen robotten. Dat het dus ook wel eens kan fout gaan. Neem dat "fout gaan" echter wel met een korreltje zout natuurlijk. Ik bedoel dat Lagun dan eens niet snapt dat hij de deur van ons demokastje moet dicht duwen in plaats van op mijn hand te

duwen (en dat is iets wat we nog niet vaak geoefend hebben) en dat hij zich wel eens laat afleiden door mijn ouders die samen met Belle, zijn speelkameraadje, vlak achter ons staan. Voor de rest blijft de kleine man wel heel flink bij me zitten of staan, geeft hij aandacht wanneer ik dat vraag, doet hij zijn houdingen, pakt hij een gsm op van de grond, ... Lagun die in de fout gaat, da's toch nog altijd tien keer beter dan Darko of Yana op hun best. ;-)

Terug thuis 's avonds na een slopend dagje hebben Lagun en Yana geen tijd om te eten. Ze zijn te veel bezig met de botjes die ik Darko en Yana had gegeven voor overdag. Darko daarentegen, die kan je op elk moment van de dag een kom voorschotelen, hij zal hem altijd professioneel leggen. Lagun en Yana zijn wat verontwaardigd als ze eindelijk terug binnenkomen en ze hun kommen niet meer vinden. Tja jongens, ik heb het drie keer netjes gevraagd hé.

Dag 242 – maandag 26 augustus

Vandaag gaat Lagun toch echt een paar keer in de fout op het werk. Patricks been moet er weer aan geloven en hij vliegt een paar keer in time-out.

Terwijl ik hem aan het negeren ben en hij vastligt aan mijn stoel, hoor ik de kleine man ineens kokhalzen. Ik kijk toch maar even om en zie dat het kleine grut erin is geslaagd om zijn hoektanden vast te krijgen in de metalen schakels van zijn halsband. Hoe is dat toch mogelijk?! Hij blijft er nog relatief rustig bij maar hij zit goed vast en ik moet helpen om ze los te krijgen voordat hij zijn kaak ontwricht. Ja zo heb je toch maar lekker weer aandacht gekregen hé stukje puber.

Het is zijn dagje niet. 's Avonds rijden we met Darko en Yana naar Koen die nu al even in Temse woont en we gaan allemaal samen een wandeling maken. Voor Lagun duurt ze echter niet lang. Ik kan er echt geen huis mee houden. Hij sleurt de armen van mijn lijf en ik krijg nul aandacht. Zelfs niet met snoepjes. Tja, zo gaat het niet hé. Ik stap terug naar de auto en Lagun mag daar een half uurtje nadenken over zijn gedrag terwijl we Darko en Yana verder uitlaten.

's Avonds thuis heb ik een dipje. Ik weet dat je je eigen problemen niet op je hond mag laten wegen maar een knuffel zou toch deugd doen nu. Ik laat me op de grond zakken en krijg stante pede drie hondjes over me. Darko eist mijn schoot op, Lagun gaat mijn gezicht aflikken en Yana probeert de mannen weg te drummen. Uiteindelijk is het Lagun die wint. Hij drapeert zich helemaal over mijn schoot en benen en gaat tevreden en genietend liggen soezen. Dankjewel lieverd, je beseft het misschien niet maar nu help je me echt.

Dag 243 – dinsdag 27 augustus

Joepie, thuiswerken vandaag. Hoewel "werken"... vlak nadat ik opsta, valt de stroom uit. En het is algemeen. De burens komen algauw de straat op en mijn buurman weet me te vertellen dat hij net naar de netbeheerder heeft gebeld en dat het inderdaad een panne is. Geen stroom, geen modem, geen verbinding met de server van mijn werk dus. Maar ook geen stofzuiger, geen waterkoker voor thee, geen warm water voor de douche, geen strijkijzer, ... Veel rest me er niet buiten de viervoeters eten geven en uitlaten, en het gras afrijden. Lang leve de grasmachines op benzine! ☺

Tijdens zijn spel met Yana vandaag hoor ik de kleine man een paar keer ferm piepen. Easy hé Yana, ik weet dat je 't niet leuk vindt dat hij groter is dan jou intussen maar laat hem heel. Hij snapt het wel dat jij nog baas bent. Hoewel... ;-)